

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPIA

Suze od kristala

Sa italijanskog prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

Senka

Bilo je to doba kada su ga zvali bogom. Zvali su ga Gospodar rata. Zvali su ga Uništitelj ljudi. Sâm pomen njegovog imena izazivao je užas, strepnju i strah. Iz kočija koje su vukli konji plamenog daha, ovaj bog sejao je plač, bol i očajanje. Izdaja je bila njegova vrlina, laž njegova istina, a divljaštvo njegova slava. Bio je jedan bog među bogovima. Onaj kojeg su se najviše plašili, najnemilostiviji, najkrvoločniji.

Međutim, ta vremena su davno prošla.

Bila je to njegova poslednja bitka. Došao je na korak do uspeha, ali mu je pobjeda iznenada izmakla. Ne zato

što je bio pobeđen, već zato što su njegovi neprijatelji nestali. Bez protivnika, rat je bio uzaludan. Pobjeda je bila nemoguća. Bez neprijatelja, Gospodar rata nije više imao razlog da postoji.

Sada je Ares bio tek nešto malo više od seni. Samo zlokobna senka koja se šetala između osam statua svetog hrama, Dodekateona.

Približio se statui Posejdona, boga mora. Iz samog središta legendarnog trozupca blistao je jedan akvamarin azurnoplavih odblesaka. Gospodar rata uze akvamarin i spusti se u tajne podzemne odaje Dodekateona. Bio je to jedan jeziv, nem lavirint tame. Bilo ko drugi ugušio bi se od teškog, nezdravog vazduha koji se širio ovim odajama. Ares se spuštao još dublje, klizeći podzemnim hodnicima, lagumima i tunelima. Stigao je do ćelija u kojima je još davno zatočio neprijatelje koje je pobedio. Nastavio je dalje da se spušta, preskačući preko ostataka kostura njegovih nekadašnjih sluga i kostiju Spartanaca, njegovih ratnika.

Stigao je pred jedno tamno jezero, koje se nalazilo na samom dnu podzemnih odaja. U tim nepomičnim vodama kopnio je njegov poslednji zatočenik.

Ares podiže onaj akvamarin. Kamen zablista moćnim plavim sjajem. Vode jezera upiše taj sjaj i zatalasaše se. Na površinu izroni nekakav zelenkasti mehur u kojem

je bio šćućuren jedan dečak. Njegov je pogled bio užaren i napet, a telo izmučeno zatočeništvom.

„Još se nisi umorio?“ upita Ares.

Zatočenik ga ne udostoji odgovora.

„Želim njihove moći!“ zagrme bog ponovo.

Dečak i dalje nije progovarao.

Aresov bes sada je plamteo nemilosrdnim žarom.

Predugo se ovo ispitivanje ponavljalo na isti način. Pitanja koja su ostajala bez odgovora. Kao i uvek, pogubni bes božanstva obrušio se na njegov nemi plen. Nakon što ga je podvrgao užasnim mučenjima, Ares se ponovo popeo u Dodekateon kako bi nastavio svoju potragu...

Potragu za svojim iščezlim neprijateljima.

*

Mehur stade ponovo da tone u dubine mračnog jezera. Ponovo će se napuniti vodom, sve dok se njegov stanovnik skoro ne udavi. Zatočenik je znao da će se voda povući kada već bude pomislio da će se pozdraviti sa ovim svetom, zatim će se ponovo vratiti i napuniti prokleti

Elena Kedros

mehur. To će se ponavljati sve dok ne bude odlučio da progovori. Ali on to nikada neće učiniti.

Niko ne bi izdržao takvo mučenje. Ipak, za njega je bilo jednostavno.

Činio je to zbog ljubavi.

Majgori mogući početak

»**N**ije moguće! Ne mogu da verujem da si toliko glup!“ vrištala je Luče dok je posmatrala groznu masu braon boje koja joj se cedila niz majicu. Upravo onu majicu koju je još davno pripremila kako bi mogla da je obuče prvog dana škole. I to ne bilo kojeg prvog dana. Prvog dana *srednje* škole.

Ali njen bezobrazni mlađi brat, najneobuzdaniji petogodišnjak kojeg ljudski um može da zamisli, izabrao je baš taj dan kako bi je isprskao toplom čokoladom.

„Vratiću ti za ovo što si uradio kada ti budeš krenuo u školu!“ vikala je Luče na Đindija koji se smejujlio.

Pošto je obuzela panika, devojka pojuri prema stepenicama, ulete u sobu, zatim širom otvori vrata ormana i baci se u mahnitu potragu za nekom pristojnom majicom. Dok je tražila, prekopavala i pretresala sve moguće police i fioke, bacala je na krevet majice koje joj nisu odgovarale. Kod desete majice, iz kuhinje se začuo jedan krik od kojeg su pucale bubne opne.

„Luče, zakasnićeš!“ doviknula joj je majka. Kao da ona to i sama ne zna.

Sve je bila organizovala kako bi ranije stigla u školu, pre predviđenog vremena. Želela je da ima vremena da izabere najbolju klupu i nekog pristojnog dečka ili devojčicu za drugara iz klupe, ali svi ti njeni neverovatno lukavi planovi sada su se raspršili u nepovrat.

Na kraju je ipak pronašla košulju boje fuksije koju je tražila, ali je odmah odbacila. Bila je previše napadna za prvi dan škole. Ona zelena mogla je da prođe, ali nedostajalo joj je jedno dugme. Ona roze boje bila je rasparana, bela nije bila ispeglana. Bila je tu i ona koju je oblačila samo kad je išla u šoping, jedna koju je oblačila za ples, i ona koju joj je poklonila tetka. Ali nijedna joj nije odgovarala. Sve one najbolje bile su na pranju. Kada je majka po petnaesti put pozvala, tonom koji nije

dozvoljavao bilo kakve primedbe, Luče je u letu navukla na sebe majicu koja joj se našla u ruci. Nije mogla goru da izabere. Obukla je Malerušu, baksuznu majicu. Svaki put kada bi je obukla, sve bi joj išlo naopako.

„Šta je tebi? Zar nisi htela da stigneš ranije u školu?“ pitao je otac kada je ušao u sobu, sa ohrabrujućim osmehom na licu. Konačno jedan pozitivan trenutak u ovo tragično jutro.

„Imala sam... hm... nekih problema. Zar me nećeš povesti kolima?“ pitala je devojkica.

„Žao mi je, ali moram da idem na drugi kraj grada!“

„Molim te! Ako me ne odvezeš, život će mi se pretvoriti u pakao!“ Luče nije odustajala. Zatreptala je i osetila kako je obuzima nekakva neverovatno snažna toplina. Netremice je posmatrala oca koji se kolebao.

„Dobro, ali morali bismo odmah da krenemo...“

„Spremna sam!“ uzvratila Luče, kojoj nije padalo na pamet da se odrekne svoje poslednje šanse da stigne na vreme. Želela je da se ponovo presvuče, ali mnogo više nevolja donelo bi joj to da zakasni nego da obuče baksuznu majicu.

Nažalost, Maleruša je već krenula u akciju. Danijel Paddington, veoma mladi vozač porodice Grimaldi, nije mogao ama baš ništa da učini kada se našao zaglavljen

u najgorem zastoju koji se ikada dogodio u Duginom brdu. Luče više nije mogla da obuzda nervozu.

„Izaći ću ovde“, rešila je. „Ako potrčim, možda stignem pre nego što se nastava završi!“

„Srećan ti prvi dan škole, srednjoškolko!“ pozeleo joj je otac dok je kao iz topa izletela iz automobila.

Kada je stigla u školsko dvorište, Luče je dočekaao jedan užasno deprimirajuć prizor.

Staro je zdanje u velikoj meri pretrpelo teške posledice snažnog zemljotresa koji je potresao grad pre desetak godina. Delovalo je strogo i nimalo gostoljubivo. Izgledalo je kao da govori: „Nisi dostojan da budeš ovde, ali ako već nekako uđeš, moraćeš da patiš.“ Nigde na vidiku nije bilo jata bučnih đaka da bar malo razvesele ovaj prizor.

Svi su već ušli.

Dok je trčala uz stepenište na ulazu, pokušavajući da bar malo nadoknadi kašnjenje, Luče je skoro pregazila druga devojka koja je takođe kasnila, i koja je očigledno bila mnogo brža od nje. Ali isto tako i mnogo lošije vaspitana, budući da se nije udostojila ni da joj se izvini.

„Sklanjaj se! Kasnimo!“ zarežala je nepoznata devojka najosornijim tonom koji je ikada odzvonio ovim gradom.

„Stvarno treba da budeš pravi genije da bi to prime-tila!“ uzvratu Luče, koja nije bila osoba koja podnosi ne-kulturno ponašanje.

Džinovska figura školskog nastojnika postavi se između dve devojke koje su se svadale.

„Izabrale ste najgori mogući početak, devojke!“ pozdravio ih je. „U ovoj školi, kašnjenje se ne toleriše. Sutra ćete morati da donesete opravdanje, sa potpisom vaših roditelja.“

„Daćemo sve od sebe“, uzvratu ona osorna devojka, koju je Luče istog trenutka krstila kao Kraljicu uvrnutosti. Potom se Luče obrati čuvaru, zatrepta i ponovo oseti kako je obuzima onaj neobičan osećaj topline koji je već iskusila pre manje od pola sata. „Da li biste bili tako ljubazni da mi pokažete gde je odeljenje prvo pet?“

„Kada se popneš stepenicama, prva učionica sa desne strane. Ako požuriš i budeš imala mnogo sreće, Džonsonova možda još nije stigla“, uzvratu krupajlija, iznenada neobično krotak. Zatim se obrati Uvrnutoj sasvim drugačijim tonom. „A šta je s tobom?“

„Ja sam Sid Medison, prvo tri.“

Luče se ponovo baci u trk, u mislima likujući zbog toga što ta Sid nije u njenom odeljenju. Zaustavi se pred zatvorenim vratima učionice, i duboko udahnu. Nekakav

neobičan miris, mešavina prašine i krede, uvuče joj se u nozdrve. Njeni su planovi propali, ali joj je barem ostala mogućnost da uđe u velikom stilu. Namesti svoj najlepši osmeh i otvori vrata.

Prizor koji je videla nije bio baš ono što je očekivala i čemu se nadala. Ljudi su obično srdačno reagovali na njene osmehe. Ovog puta, pogledi dvadeset osam pari razrogačenih očiju prikovaše se za nju, a jedna stara, namrštena žena za katedrom, nalik nekoj ptici grabljivici, uputi joj neverovatno neprijatnu dobrodošlicu.

„Nedostatak tačnosti jednak je nedostatku poštovanja. Ti si...?“

„Luče Grimaldi, gospođo. Obično sam tačna, ali jutros...“

Profesorka Džonson, više nalik nekakvoj grabljivici nego ljudskom biću, oštro je prekide.

„Poštedi me izvinjenja i smesti se“, odbrusi ne skidajući pogled sa nje.

Luče klimnu glavom i uputi se ka jednom od dva slobodna mesta koja su preostala. Ovo je bilo pored prozora, u prvom redu i bez drugara iz klupe. To je bilo upravo sve ono što je želela da izbegne.

Činilo se da Maleruša nastavlja da daje sve od sebe kako bi joj uništila narednih pet godina života.

Profesorka Grabljivica je u međuvremenu nastavila da govori, češuci ruke kao da ima šugu.

„Kao što sam govorila pre ovog užasno neprijatnog prekida, tražim od vas pažnju, interesovanje, odgovornost, tišinu, a pre svega disciplinu i tačnost!“

U trenutku kad je izgovarala reč 'tačnost', neko pokuca na vrata.

Džonsonova prasnu glasom od kojeg se ledila krv u žilama: „Napred!“

Kada je videla da u učionicu ulazi još jedna učenica koja kasni, stade da još mahnitije češe ruke.

„Kasnim“, veselo izjavi pridošlica. Ne sačekavši odgovor, uputi se prema klupi u kojoj je sedela Luče.

„Vas dve drugarice iz prvog reda upravo ste prikazale sve ono što više nikada ne sme da se dogodi“, izjavi Grabljivica Džonson, i ponovo stade da nabraja sve ono što sme i što ne sme da se dešava na njenim časovima književnosti, ne prestajući da češe ruke.

Luče stade da proučava svoju novu drugaricu iz klupe. Delovala joj je nekako neobično. Možda je to bilo zbog kroja njene majice, koja je sa desne strane bila duga a sa leve kratka, i toliko žuta da je ličila na svetla farova za maglu. Ili je to možda bilo zbog čudnog spoja koji su